

Gamla seder i Harbeckshult.

Cyustaf Bengtsson omtalade att i hans ungdom brukade vid dags pengar läggas i en tallrik på bordet av gästerna. I dagstämningen insmuggledes en silverspeng, varligen en femtioöring.

I denna trakt hölls förr under trösika vintrens ofta slädpartier. Hästarna besa klingande bjälkor och voro överdragna med slädnät. Efter en rundtur i bygden hölls gille i någon av gårdarna. Brännvin och öl förtärdes ymnigt.

Belysningen i hemmen utgjordes i Bengtssons barndom av brantlampor. Fölagenlampor kommo här i bruk omkring 1875. Daglönen i hans ungdom var 33 öre om dagen eller 17 öre och mer. Alla redskap voro av trä. Fågnar med träsklar förekoms.

Träskningen skedd med slaga och böjade vid 4 tiden på morgonen. 8-10 travar bundes träskas p dag. Pådesensningen skedd med kastning. Man tätt därvid på en låda. Pådet kastades med en liten skoppa, som man höll i ena handen, över logen och mot en vägg. Sveldjebruk förekom i Bengtssons ungdom. De flåhackande hade konstant betelning med 1 kr p ruta d. v. s. 16 kr p hundrad.

Tid begraoning i Bengtssons bandam beures liken å en bår till kyrkan. Prestaver förekom ej. Senare blev det sed att köra liket å en vagn, följt gick då efter skjutten. Efterhand blev det vanligt att alla deltagande åkte å vagnar och prestaver användes. Tidpunkten härför kunde han inte ange.

Liken bars ej in i kyrkan utan jord-
fästes i graven, såvida det inte var en
så kallad "finare" begravning. Fästning
omedfördes av gästerna, men denna sed
avskaffades emman Bengtsson var vuxen.
Spelkåskan förkom ej förvänt in på 1900 talet.
Brännvin och öl dracks i stor mängd
på gillena och ofta blevo gästerna berusade.
En av årets stora händelser var markna-
den i Ljungaskog. Dit kom folk från
vida trakter att köpa och sälja. Mark-
nadsdagen var tjänarnes fridag. För-
lovingar ingingos ofta i samband där-
med. Festsättning av utdrycker skedde å
marknadsplatsen så smygkrögare. Ofta
förkommo klagomål och bråk.

Lägner från Harbeckskullt.

Gustaf Bengtsson i Harbeckskullt berättade att en person i förra dagar vid bränning av tvedjeland sett en kvinna med ihålig ygg. Som han förstod att det var skogsnunnan kastade han glödande kol på henne, varvid hon skrek och försvann i skogen.

Vid Ljunggrävström skulle ett danskt fältkåk för officerare ha blivit nedgrävt vid en flykt som en dansk här måste företaga. Senare då fred slutits hade danskas kommit till orben för att gräva fram det. Ortsbefolkningen, som hade reda på läget visade danskarna fel plats, varför grävningen gav negativt resultat. Då danskarna rest hem blev grävning å rätta stället gjord av byarna. De hittade därvid värdefullt gods, silverredor och kapparkärl.

Vargarna vid Läkesholm

Alfred Hjellsson berättade att enligt vad han
hört i sin ungdom, skulle vargar från Småland
kommit i flockar ned i Orkelljunga och an-
gränsande socknar någon gång före eller i mit-
ten av ~~ett~~^{sju}hundratalet. Läkesholms gods
ägdes vid denna tid av en person, som Hjellsson
hade hört skulle ha hetat von Lieven. Om
honorm påstods det, att han vid en skiftet,
skulle ha flyttat märkesstenarna efter lant-
mätningen, så att godset fick stå ägt än
som var tillskiftat. När denne von Lieven
dog höll man likvaka över honom. Om
natten kom ett ekhjrage hävande in på
gården. Från wagn och hästar utgick eldslågor.
Liket steg upp och satte sig i desamma stjult.
I kistan lades sedan stenen som begravdes.
På vargarna under von Lievens levnad

härjade i trakterna, sände han bud i bygden och påstod sig ha makt att driva bort odjuret. Till detta behövde han alla vävräcken, som fanns. Befolkningen, som önskade bli av med wargarna, kände stora mängden väv till Lärkesholm. von Lieven lät uppsätta det värda tyget på stänger längs vägen mot Markaryd. Vargarna i orden kommo då massvis och samlades vid vävräckorna. Där blev ett väldigt slagmål mellan dem, varvid många dödades. De övriga manade von Lieven, att taga vägen omant mot Småland. Trakten blev på detta sätt fri från wargar. Tyget samlades sedan i packor, som lades i ett uthus vid Öskeljungas kyrka. Många år senare såldes det på auktion, varvid Hjellströms fader köpte några av dem. Hjellström mindes att å dem,

ACC. N:R M. 11192:7,

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

fanns egendomsliga omruster, som han
ej sett senare å vävnader. (Målade bilder.)

Fjellman köpte en gång ett kappsäkens
med 100 silverpenningar och 1000 kappsmyr.

Enligt med innehåll såldes till en officer
vid Flemingskloster. Pengarna var från
1700-talet. Tem som nedgrävt dem eller var-
för de nedgrävs hade ingen någon sedla på.

7.